

Bir Kelebek

– zayıat · 19 Kasım 2015

Son demlerini yaşayan bir kelebek misali düşercesine yere kondu kalbim. Yine o kelebek gibi yürüyorum arkama bakmadan, dünya umrunda değil o kelebeğin benimde öyle. O canının son demlerini yaşamakla meşgul bense yarın yokluğunda yalnızlığımla meşgulüm. Kelebeğin gücü, takati kesilmiş gibi çok duraksıyor. Benim gibi. Bende duraksıyorum elimde yanıp sönen sigaralardan hıncını almaya çalışan bir adam gibi. O artık ışığı kovalamıyor bende yarimi. Duraksadığı yerde çer çöp, yaz yağmurlarının döktüğü yapraklar çok fazla, benim duraksadığım yerde ise yorgunluk ve durgunluk. O ihtişamını kaybetmiş, kanatlarını açıp heybetlice uçamıyor ; bense oturduğum yerde yüzümü gerip rahatça kahkaha atamıyorum. Çalılardan arasında kanatları parçalanıyor benimse yarın açtığı yara ile gülüşlerim... Haykırmak istiyorum sağa sola ama o gücü kendimde bulamıyorum. Daraldı ruhum hiç olmadığı kadar. Dost denilenlerden de ses çıkmıyor gibi. Bu rüzgarın altında üşüyorum neyse az ötemde kelebek çalılarını aşmadan öldü. Çalılardan arasında ya bir böceğe yem olacak yada toprak olup gidecek. Galiba yanımda elle tutulur yalnızlığım haricinde kimse kalmadı gibi. Uzaklardan gelen köpek sesleri de insanı ürkütecek cinsten yada ben bugün korkmaya meyilliyim. Çalılar bile kelebeği öldürdüm sıra sende dercesine hışırtı çıkartıyor. Üzerimdeki ceketin içine giren rüzgar "sen yalnız geldin yalnız gideceksin." diyor ve yalnız bedenimi soğuk elleriyle sarıyor. Hafif titreme nöbetleriyle kendimden geçiyor gibiyim. Neyse sizde bu yazıyı okuyup gidin. Beni yalnızlığımla baş başa bırakın. Zaten burası çekilmez bir hal aldı. Rüzgarın hırçın kollarına kendimi bıraktım. Uyumak üzereyim umarım kelebeğin ki gibi uyanmamak üzere olur...

Zayıat-ı Kalam